

F. JOAQUIM CERVERA PAVIA

PROFESSIÓ MONÀSTICA SOLEMNE

Poblet, 26 de gener de 2019

SOLEMNITAT DELS SANTS ROBERT,
ALBERIC I ESTEVE, ABATS DE CISTER

RITUS INICIALS

Quan tot és a punt, comença la processó per l'església cap a l'altar, com de costum. L'Abat porta la mitra i el bàcul. En arribar a l'altar i feta la deguda reverència, cadascú va al lloc que té assignat.

Entretant es canta l'antífona d'entrada amb el seu salm.

L'Abat, en accedir a l'altar, deixa la mitra i el bàcul.

Després besa i encensa l'altar.

ANTÍFONA D'ENTRADA

Cf. Sir 44,15-14b

El po-ble par - la de la sa - vi - e - sa
dels ho-mes pi - a - do-sos i en fa l'e - lo - gi
quan es re - u - neix; el seu bon nom es man-té
viu a ca - da ge - ne - ra - ci - ó.

Salm 32

j. T.

K

ý- ri- e, * e- lé- i- son. Chri- ste,

e- lé- i- son. Ký- ri- e, e- lé- i- son. Ký-

ri- e, * e- lé- i- son.

ij. T.

G

ló- ri- a in excélsis De- o. Et in terra pax homí- ni-

bus bonæ voluntá- tis. Laudámus te. Benedí- cimus te.

Adorámus te. Glori- fi- cámus te. Gráti- as ágimus ti- bi

propter magnam glóri- am tu- am. Dómi- ne De- us, Rex cæ-

lé- stis, De- us Pater omní- potens. Dómi- ne Fi- li uni- géni-

te Iesu Chri- ste. Dómi-ne De- us, Agnus De- i, Fí-
 li- us Pa- tris. Qui tollis peccá- ta mundi, mi- se- ré- re no-
 bis. Qui tollis peccá- ta mundi, súsci- pe depreca- ti- ónem
 nostram. Qui sedes ad déxte- ram Pa- tris, mi- se- ré- re no-
 bis. Quóni- am tu solus sanctus. Tu solus Dómi- nus. Tu so-
 lus Altíssi- mus, Iesu Chri- ste. Cum Sancto Spí- ri- tu, in
 glóri- a De- i Pa- tris. A- men.

COL·LECTA

Oh Déu omnipotent i etern, que sou el premi més gran per als qui ho han deixat tot per Crist, el vostre Fill; concediu-nos, amb l'exemple i la intercessió dels nostres sants pares Robert, Alberic i Esteve, abats, que correquem amb tota l'ànima cap a la vida eterna. Per nostre Senyor Jesucrist.

Ara tothom s'asseu, i donen la mitra a l'Abat.

LITÚRGIA DE LA PARAULA

LECTURA PRIMERA

Sir 44,1.10-15

El seu record durarà per sempre

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira

Vull fer l'elogi dels homes piadosos, dels nostres pares a cada generació. Eren homes piadosos, i la seva bondat no ha estat oblidada. El seu bé persistirà en els descendents i es propagarà en els fills dels seus fills. La seva posteritat es manté fidel a l'aliança, els seus fills són fidels gràcies a ells. El seu record durarà per sempre, la seva glòria no serà mai oblidada. Els seus cossos van ser sepultats en pau i el seu bon nom es manté viu a cada generació; el poble parla de la seva saviesa i en fa l'elogi quan es reuneix.

SALM RESPONSORIAL

Sl 149,1-2.3-4.5-6a.9b (R.: 4)

Els fi - dels ce - le-bren la se - va glò - ri - a,
des dels seus ren - gles a - cla - men plens de goig.

Canteu al Senyor un càntic *nou*,
canteu les seves lloances davant *dels* qui l'estimen.
Se sent feliç Israel del qui l'ha cre-*at*,
s'alegren del seu rei els fills *de* Sió. **R.**

Lloen el seu nom, el lloen tot dan-*sant*,
acompanyen els seus cants
amb els tam-*bors* i les cítares.
Perquè el Senyor estima el seu *po-ble*,
coronarà de triomf *els* humils. **R.**

Els fidels celebren la seva *glò-ria*,
des dels seus rengles *acla-men* plens de goig,
mentre els seus llavis glorifiquen *Déu*.
És la glòria reservada als *qui* l'estimen. **R.**

LECTURA SEGONA

He 11,1-2.8-16

*Esperava aquella ciutat que té Déu mateix
com arquitecte i constructor*

Lectura de la carta als cristians Hebreus

Germans, creure és posseir anticipadament els béns que esperem, és conèixer per endavant allò que encara no veiem.

L'Escriptura ha guardat la bona memòria dels antics, perquè havien cregut. Gràcies a la fe, Abraham, quan Déu el cridà, obeeí a la invitació d'anar-se'n a la terra que havia de posseir en herència. Sortí del seu país sense saber on aniria. Gràcies a la fe, residí en el país que Déu li havia promès com si fos un foraster, vivint sota tendes igual que Isaac i Jacob, hereus com ell de la mateixa promesa. És que esperava aquella ciutat ben fonamentada, que té Déu mateix com arquitecte i constructor. Gràcies a la fe, igual que Sara, que era estèril, Abraham obtingué la capacitat de fundar un llinatge, tot i la seva edat avançada. Per això d'un sol home, ja caduc, en nasqué una descendència tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar. Tots aquests moriren en la fe, sense haver posseït allò que Déu els prometia, sinó contemplant-ho de lluny i saludant-ho, i confessant que eren estrangers i forasters en el país.

Els qui parlen així, indiquen clarament que busquen una pàtria. I si s'haguessin referit a la pàtria que ells havien abandonat, no els mancava pas l'avinentesa de tornar-hi. És clar, per tant, que aspiraven a trobar-ne una de millor, una pàtria celestial. Per això Déu no s'avergonyia d'anomenar-se el seu Déu, ja que els tenia preparada una ciutat.

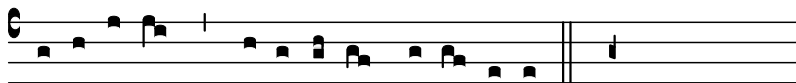
Tothom es posa dret. Mentre es canta l'al·leluia, l'Abat, assegut, posa encens i, després, beneeix el diaca que haurà de proclamar l'Evangelí. Havent deixat la mitra, es posa dret, i quan el diaca, a l'ambó, ha signat el llibre dels Evangelis, li donen el bàcul.

AL·LELUIA

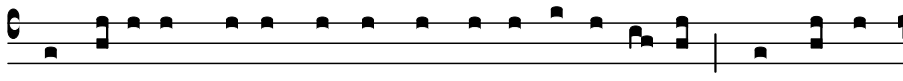
Mt 11,15

ij. T.

A

l- le- lú- ia, alle- lú- ia, alle- lú- ia.

✠. Us enal·tim, Pa-re, Senyor del cel i de la ter-ra, perquè heu

reve- lat als senzills els miste- ris del Regne.

EVANGELI

Mc 10,24b-30

Nosaltres ho hem deixat tot per venir amb vós

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: —«Fills meus, per als qui són rics, que n'és de difícil d'entrar al Regne de Déu! És més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla, que no pas que un ric entri al Regne de Déu.»

Els quedaren molt sorpresos i deien entre ells: —«I qui es podrà salvar?» Jesús se'ls mirà i els digué: —«Als homes, els és impossible, però a Déu no, perquè Déu ho pot tot.» Llavors Pere es posà a dir-li: —«Mireu, nosaltres ho hem deixat tot per seguir-vos.» Jesús respongué: —«Us ho dic amb tota veritat: Ningú dels qui per mi i per anunciar l'Evangelí han deixat la casa, germans i germanes, pare, mare, fills o camps, no deixarà de rebre, ja en el temps present, el cent per u de cases, germans i germanes, mare, fills i camps, i també persecucions, i, en el món futur, tindrà la vida eterna.»

RITU DE LA PROFESSIÓ SOLEMNE

PETICIÓ

Acabada la lectura de l'evangeli, tothom s'asseu; el qui ha de professar és portat davant l'Abat, que està assegut portant la mitra i el bàcul, i allí, dret, fa la petició.

L'Abat l'interroga amb aquestes paraules:

Què demanes?

Ell respon amb aquestes paraules:

**Havent sentit la crida de l'Esperit Sant
a seguir Crist en la vida monàstica,
he après en la vostra comunitat
com de veritat se cerca Déu
tant en la comunió fraterna com en la pregària.
Avui, després d'haver-m'ho pensat llarg temps
i desitjant d'abraçar la vostra vida,
us demano, Pare, humilment,
de poder fer la professió perpètua
a lloança de Déu i al servei de l'Església.**

L'Abat afegeix:

**Déu que ha començat en tu aquesta obra bona,
la dugui a bon terme fins al dia de Jesucrist.**

Tothom respon:

Amén.

Llavors el qui ha de professar seu al seu lloc. L'Abat deixa el bàcul, i assegut i portant la mitra, fa l'homilia, en la qual explica el sentit de les lectures bíbliques, i el do i el valor de la professió religiosa monàstica.

INTERROGATORI

Acabada l'homilia, el qui ha de professar es posa dret davant la grada. L'Abat, portant la mitra i el bàcul, l'interroga, tot dient:

**Germà estimat,
pel baptisme ja vas morir al pecat
i fores consagrat al Senyor;
vols per la professió perpètua
consagrar-te més estretament a Déu?**

El qui ha de professar respon:

Sí, ho vull.

Abat:

Germà,

vols seguir Crist amb el guiatge de l'Evangelí
pel camí estret i difícil que la tradició de l'Orde assenyala,
prometent la teva estabilitat, conversió de costums
i obediència segons la Regla del nostre Pare sant Benet?

El qui ha de professar respon:

Sí, ho vull.

Abat:

Vols, amb l'auxili de l'Esperit Sant,
procurar constantment i fermament
aquella caritat envers Déu i els altres
que, en ser perfecta, foragita el temor?

El qui ha de professar respon:

Sí, ho vull.

Abat:

Vols dedicar-te totalment a Déu en la solitud i en el silenci,
en l'oració assídua, en la penitència joiosa,
en el treball humil i en les bones obres?

El qui ha de professar respon:

Sí, Pare,
amb l'ajuda de les vostres pregàries
i de la gràcia de Déu.

SÚPLICA DELS FIDELS

Tothom es posa dret. L'Abat, deixant la mitra i el bàcul, invita a pregar, dient, de cara al poble i amb les mans juntes:

Preguem, germans,
Déu Pare omnipotent,
perquè beneeixi aquest servent seu
que ha cridat a seguir més de prop el Crist,
i el confirmi en el seu sant propòsit.

El qui ha de professar s'agenolla. Tothom es gira de cara a l'altar i prega en silenci durant una estona.

Després, l'Abat, de cara a l'altar, diu amb les mans esteses:

**Acolliu, Senyor,
les pregàries del vostre poble,
i disposeu amb la vostra gràcia
el cor d'aquest
que vol consagrar-se a vós;
que el foc de l'Esperit Sant
el purifiqui de tota culpa
i l'inflami amb l'ardor de la caritat.
Per Crist Senyor nostre.**

Tothom respon:

Amén.

PROFESSIÓ

Ara tothom s'asseu. Porten a l'Abat la mitra i el bàcul. El qui professa, dret davant l'Abat, que està assegut, llegeix la cèdula escrita per ell mateix segons la fórmula de les Constitucions de la Congregació.

Després, va a l'altar, hi deixa la cèdula de professió, que hi romandrà durant tota la litúrgia eucarística, i la signa sobre l'altar. Després de besar l'altar, se'n torna al mig.

L'Abat s'aixeca, i tothom fa el mateix.

El qui professa, dret com abans davant la grada, canta tres vegades el verset «Rebeu-me, Senyor.» La comunitat repeteix cada vegada el verset, afegint al final de l'última repetició «Glòria al Pare.»

Re - beu - me, Se - nyor, com vau pro -
me - tre, i viu - ré: que no ve - gi de - frau -
da - da la me - va es - pe - ran - ça.

Re - beu - me, Se - nyor, com vau pro -

me - tre, i viu - ré: que no ve - gi de - frau -

da - da la me - va_es - pe - ran - ça.

Re - beu - me, Se - nyor, com vau pro -

me - tre, i viu - ré: que no ve - gi de - frau -

da - da la me - va_es - pe - ran - ça.

Tots:

Glò - ri - a al Pa - re i al Fill i a l'Es - pe - rit

Sant. Com e - ra al prin - ci - pi, a - ra i

sem - pre i pels se - gles dels se - gles. A - mén.

BENEDICCIÓ SOLEMNE O CONSAGRACIÓ DEL PROFÉS

Acabat el cant del verset, i estant els monjos drets al cor cara a cara, el profés s'agenolla humilment als peus de l'Abat i de tots els germans professos solemnes, dient a cada un:

Pregueu (prega) per mi, Pare (Germà).

Els l'abracen tot responent:

Que el Senyor sigui amb tu.

O bé:

Que el Senyor guardi tots els teus passos.

Mentrestant els dos cors alternen el cant del salm 50, que es canta tot sencer. Mentre dura el cant, l'Abat està assegut, sense bàcul i portant la mitra. Després, el profés se'n torna al mig, davant l'Abat, i es prosterna.

Salm 50

Compadiu-vos de mi, Déu meu, vós que esti-*meu* tant; *
vós que sou tan bo, esborreu les *me-ves* faltes;

renteu-me ben bé de *les* culpes, *
purifiqueu-me *dels* pecats.

Ara reconec les *me-ves* faltes, *
tinc sempre present el *meu* pe-cat.

Contra vós, contra vós sol he *pe-cat*, *
i he fet el que és dolent als *vos-tres* ulls.

Éreu just quan donàveu la *sen-tència*, *
irrepressible en el vostre *ve-redic-te*.

Vós sabeu que he nascut en *la culpa*, *
que la mare m'engendrà *pe-cador*.

Vós estimeu la veritat al fons *del cor*, *
dintre de mi m'ensenyeu a *te-nir* seny.

Aspergiu-me amb hisop, que *que-di* pur; *
renteu-me, i seré més blanc *que* la neu.

Deixeu-me sentir els crits *de festa*. *

Quin goig aquests ossos que *havi-eu* fet pols!

Aparteu la mirada dels meus *pe-cats*, *
 esborreu les *me-ves* culpes.

Déu meu, creeu en mi un cor *ben pur*, *
 feu renéixer en mi un *es-pe-rit* ferm.

No em llanceu de la vostra *pre-sència*, *
 ni em prengueu el vostre *es-pe-rit* sant.

Torneu-me el goig de la vostra *salva-ci-ó*, *
 que em sostingui un *es-pe-rit* magnànim.

Ensenyaré els vostres camins als *pe-ca-dors*, *
 i tornaran a vós els qui us han *a-ban-donat*.

No em demaneu compte de la sang que *he ves-sat*, *
 i aclama-ré el vostre perdó, '
 Déu meu, Déu *que em* salveu.

Obriu-me els llavis, *Se-nyor*, *
 i proclamaré la vos-*tra* lloança.

Les víctimes no us *sa-tis-fan*, *
 si us oferia un holocaust, no *me'l* voldríeu.

La víctima que ofereixo és un cor *pe-ne-dit*; *
 un esperit que es penedeix,
 vós, Déu meu, no *el menys-preeu*.

Afavoriu Sió amb la vostra *ben-vo-lença*, *
 reconstruíu les muralles de *Je-ru-salem*.

Llavors acceptareu els sacrificis, '
 l'ofrena sincera dels ho-*lo-caustos*, *
 llavors oferiran vedells al vos-*tre* altar.

Glòria al Pare *i al* Fill *
 i a l'*Es-pe-rit* Sant.

Com era al principi, *a-ra i* sempre *
 i pels segles dels *se-gles*. Amén.

Un cop acabat el cant, l'Abat deixa la mitra, i, dret i amb les mans esteses sobre el profes que està estirat a terra, diu la pregària de consagració:

**Oh Déu,
per mitjà del vostre Fill,
que amb vós coexisteix eternament,
heu creat totes les coses
i pel misteri de la seva encarnació
heu renovat el món que havia caigut en el pecat;
us supliquem que el mateix nostre Senyor,
amb la seva gràcia,
miri benigneament aquest servent vostre
que professa renunciar a la vida mundana,
perquè, renovat per ell en les seves disposicions,
es despulli de l'home antic i de la seva manera d'obrar,
i es revesteixi de l'home nou que vós, oh Déu,
vau crear a la vostra imatge i semblança.**

Per Crist Senyor nostre.

Tothom respon:

Amén.

**Senyor Jesucrist,
vós sou el camí: si no és a través de vós, ningú no arriba al Pare;
implorem la vostra gran benignitat
perquè guieu aquest servent vostre,
ja separat dels desigs mundans,
pel camí de l'observança monàstica.
Vós que heu cridat els pecadors, dient:
«Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats;
jo us faré reposar»,
feu que ell sentí tan forta la vostra veu que l'invita,
que, deixant la càrrega del pecat i assaborint la vostra dolçor,
visqui tenint-vos a vós com a aliment;
reconegueu-lo com una de les vostres ovelles,
i que ell us reconegui com a bon pastor,
de manera que, tal com diu la paràbola,
fugi dels estranys i us segueixi a vós,
i no faci cas de la veu dels estranys sinó de la vostra, quan dieu:
«Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi».**

Vós, que viviu i regneu pels segles dels segles.

Tothom respon:

Amén.

Oh Esperit Sant,
que us heu revelat als homes com a Déu i com a Senyor,
supliquem la gràcia immensa de la vostra bondat
perquè, així com el buf de l'Esperit va allà on vós voleu,
concediu a aquest servent vostre la promptitud de servir-vos;
i, ja que l'ha creat la vostra saviesa,
que el dirigeixi la vostra providència.
Amb la gràcia que vós acostumeu,
que la vostra unció l'alliçoní sobre tot el que ha de saber.
I, per intercessió de sant Benet,
que ens heu donat com a legislador eminent
de la vida monàstica,
i de tots els sants en nom dels quals us ho demana,
feu que renunciï veritablement
a l'aparença enganyosa d'aquest món.
Vós que sou la remissió de tots els pecats
allibereu-lo dels llaços estrets de la impietat,
i feu-lo fervorós i esforçat
en l'observança de la paraula donada en la professió.
Que en les angoixes i tribulacions
li sigui un respir el vostre consol inesgotable.
Que, santament fonamentat en la caritat fraterna
per una veritable humilitat i obediència,
compleixi amb perseverança ferma
el que li heu donat de prometre.
Concediu-nos-ho vós mateix,
que viviu i regneu amb Déu Pare
i amb el seu Fill únic, nostre Senyor Jesucrist,
Déu, pels segles dels segles.

Tothom respon:

Amén.

LLIURAMENT DE LA COGULLA

Acabada la benedicció, el nou monjo s'aixeca i s'acosta a l'Abat, el qual, després de treure-li la capa, el vesteix amb la cogulla, dient aquestes paraules:

Que el Senyor
et revesteixi de l'home nou,
just i veritablement sant,
que Déu creà a imatge seva;

i això que nosaltres fem exteriorment,
que ho realitzi interiorment
el do de l'Esperit Sant.

Tothom respon:

Amén.

En acabat, el nou profés és introduït al seu lloc en el cor, i continua la missa amb la professió de fe:

K. Cist. (edit. sancrucensis 2014), 93

iv. T.

C

redo in unum De-um, * Patrem omnipo-téntem, factórem

cæli et terræ, visibi- li- um ómni- um, et invi-sibi- li- um. Et

in unum Dóminum Iesum Christum, Fí- li- um De- i unigéni-

tum. Et ex Patre natum ante ómni- a sæcula. De-um de De-

o, lumen de lúmine, De-um verum de De- o vero. Géni- tum,

non factum, consubstanti- álem Patri: per quem ómni- a facta

sunt. Qui propter nos hómnes, et propter nostram salutem de-

scéndit de cælis. Et incarná-tus est de Spíri-tu Sancto ex

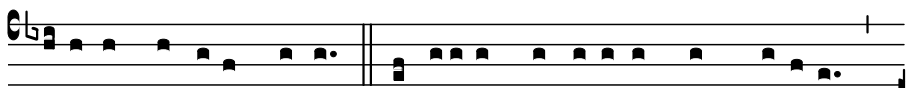
Marí- a Vírgi- ne: Et homo factus est. Cruci- fixus éti- am pro no-

bis: sub Pónti- o Piláto passus, et sepúltus est. Et resurrexit

térti- a di- e, se- cúndum Scriptúras. Et ascéndit in cælum:

se- det ad dexteram Patris. Et iterum ventúrus est cum glóri- a,

iudicá- re vi- vos et mórtu- os: cuius regni non erit fi- nis. Et in

Spíri- tum Sanctum, Dóminum, et vivi- ficántem: qui ex Patre Fili-

óque procé- dit. Qui cum Patre et Fíli- o simul adorá- tur, et

conglori- ficátur: qui locútus est per Prophé- tas. Et unam sanctam

cathóli- cam et apostó- licam Ecclési- am. Confi- te- or unum ba-
ptísma in remissi- ónem peccató- rum. Et expécto resurrecti-
ónem mortu- ó- rum. Et vitam ventú- ri sæ- culi. A- men.

Ara es fa la pregària dels fidels.

Mentre es fa la preparació de les ofrenes, l'Abat està assegut, portant la mitra, que deixarà en accedir a l'altar per a la litúrgia eucarística.

LITÚRGIA DE L'EUCARISTIA

ORACIÓ SOBRE LES OFRENES

Accepteu, Senyor, bondadosament la nostra pregària, i per tal que us servim dignament en el vostre altar, guardeu-nos amb la intercessió dels vostres sants. Per Crist Senyor nostre.

PREFACI

És realment just i necessari, és el nostre deure i és la nostra salvació, Senyor, Pare sant, Déu omnipotent i etern, que, sempre i en tot lloc, us donem gràcies, per Crist Senyor nostre.

Perquè cridàreu els sants abats Robert, Alberic i Esteve, encesos d'una mateixa caritat, a la imitació de Crist, pobre, i els va fer pares i mestres d'una multitud de fills en l'escola del servei diví.

Per això, nosaltres, mentre seguim el camí que ens ensenyaren, units a la Jerusalem celestial i a l'Església que peregrina en aquest món, us lloem amb goig, tot dient:

v. T.

S

an-ctus, * San-ctus, San-ctus Dómi-nus De-us

Sá-ba-oth. Pleni sunt cæ-li et ter-ra glóri-a tu-

a. Ho-sánna in ex-cél-sis. Bene-díctus qui ve-nit

in nó-mi-ne Dó-mi-ni. Ho-sánna in ex-cél-sis.

LLETANIA DE LA FRACCIÓ

j. T.

A

-gnus De-i, * qui tol-lis peccá-ta mundi:

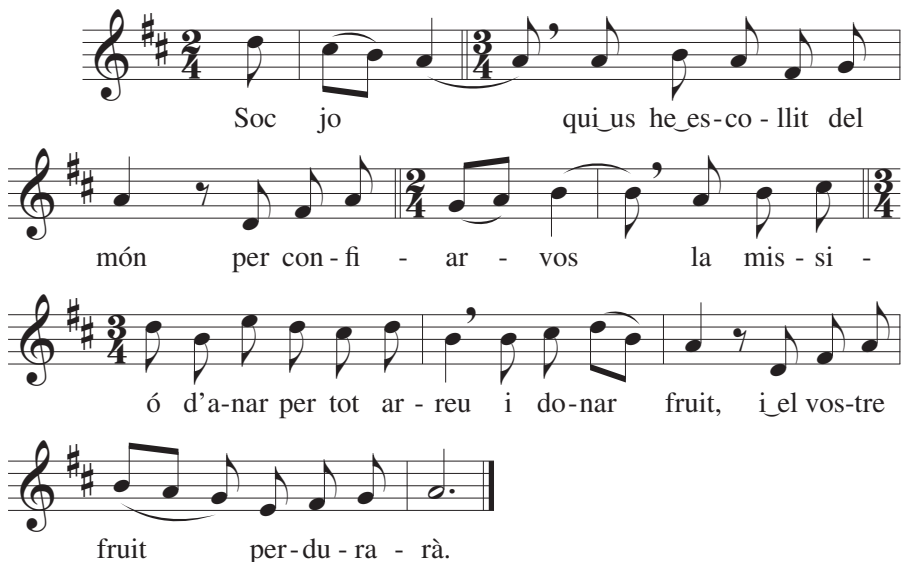
mi-se-rére no-bis. Agnus De-i, * qui tol-lis peccá-

ta mun-di: mi-se-rére no-bis. Agnus De-i, *

qui tol-lis peccá-ta mun-di: dona nobis pa-cem.

ANTÍFONA DE COMUNIÓ

Jo 15,16

Soc jo qui us he es-co - llit del
món per con - fi - ar - vos la mis - si -
ó d'a-nar per tot ar - reu i do-nar fruit, i el vos-tre
fruit per-du - ra - rà.

Salm 100

POSTCOMUNIÓ

Déu totpoderós i etern, Pare de tot consol i de la pau, concediu a la vostra família, reunida per lloar-vos en la festa dels sants, que, per la comunió del vostre Fill, rebí la penyora de la vida eterna. Per Crist Senyor nostre.

RITUS CONCLUSIUS

Dita l'oració postcomunió el nou profés puja al presbiteri, i es queda dret a un costat. El P. Abat, estant a la seu i portant la mitra, diu:

El Senyor sigui amb vosaltres.

Tothom respon:

I amb el vostre esperit.

Els sants Robert, Alberic i Esteve, abats de Cister.
Icona pintada per Juan Echenique, Poblet 2010